

MONSTRES

Martí Figueras Martínez

ACTE I

Un home i una dona entren de pressa en un refugi. A fora se senten explosions. Dins del refugi hi ha una taula, dues cadires, un bagul i una prestatgeria amb joguines, llibres, llaunes de conserva, un fogonet i una garrafa d'aigua.

ROGER

Bé, Clara, bé... Estàs bé?

S'apropa per acaronar-la. Ella s'aparta.

CLARA

Sí... no... no.... Què està passant?

ROGER

Tot se'n va a la merda.

S'assegura que la porta quedi ben tancada

ROGER

Però tranquil•la. Aquí no ens trobaran.

CLARA

Qui?

ROGER

No ho sé. Qui sigui. Aquests monstres. Però aquí som invisibles. Ja ho saps.

CLARA

No.

ROGER

No?

CLARA

Qui ets tu?

ROGER

Jo? Com que qui sóc?

CLARA

Et conec?

ROGER

Sóc el Roger. Estàs fent broma, oi?

CLARA

No. No et conec de res. Qui ets?

El Roger s'apropa a un pam de la seva cara, ella recula una mica.

ROGER

De debò que no em reconeixes? Estàs en estat de xoc.

CLARA

No, què va. Per què m'has arrossegat fins aquí?

ROGER

Et trobe bé? Et fa voltes el cap? Marejada? Nàusees?

CLARA

Potser. Una mica marejada.

ROGER

Carinyo...

Li posa la mà a la cuixa i ella es tensa.

CLARA

T'he salvat. Ja sé que sona molt heroic i tal, però ho he fet.

(silenci)

Quan tot ha començat sols he pensat en una cosa, havia de salvar-te, impedir que et passés res. I gairebé que no ho aconsegueixo. Quan he arribat estaves estirada al terra. T'ha caigut al damunt una prestatgeria. Per això et fa mal el cap. Et deus haver donat contra el terra. Però et fa mal alguna altra part del cos?

CLARA

El braç dret, però no és res.

ROGER

Ja... segur que no... sempre fen-te la forta. Deixa'm.

Li toca el braç i ella instintivament s'aparta. Al mateix temps torna a tronar una altra explosió llunyana.

CLARA

No!!!

ROGER

Clara...

CLARA

Estic bé, sols deu ser el cop. Però... de què em coneixes?

ROGER

Sóc el teu marit.

CLARA

Què?

ROGER

Deu ser el cop que et produeix aquesta mena d'amnèsia. O potser de l'impacte de tot plegat. Clara, els carrers estan plens de cadàvers, edificis en flames, crits i plors. Però hem corregut més que ells i ens hem salvat. I aquí no ens trobaran. D'acord?

CLARA

Sí.

ROGER

No recordes res de res?

CLARA

Estava a la cuina, no?

ROGER

Sí.

CLARA

Doncs? Devia estar cuinant, suposo.

ROGER

Recordes on treballaves?

CLARA

Mmmmm... no.

ROGER

Ets il·lustradora d'una casa de targetes de regal.

CLARA

De debò? No... no ho veig.

ROGER

Doncs ho fas molt bé. Molt millor que jo.

CLARA

Tu també dibuixes?

ROGER

Sí, però ara no m'hi dedico. Saps? L'artista ets tu, sempre has estat tu. Jo... no t'ho havia dit, però dibuixes molt millor del que jo he dibuixat mai.

CLARA

I perquè no ho havies dit?

ROGER

No sé,... sóc un tibet, un orgullós suposo. De debò que no em reconeixes?

CLARA

No... ho sento però estic perduda.

ROGER

No saps on som? No reconeixes el nostre Mirador?

Nega amb el cap.

ROGER

Bé. Tenim feina. Mira Clara... t'explicaré la nostra història. Vam descobrir aquest búnquer de casualitat. Teníem set anys. Vam pujar un vespre per veure les estrelles... bé i també per fugir una estona de casa i no haver de suportar els crits de casa. Sobretot ho feies per mi. Jo, no ho podia suportar. M'enfadava, saps? Però quan estàvem junts m'oblidava de tot. I un vespre vam descobrir el Mirador. Així vam batejar el refugi, ja que des de dins, amb la porta oberta i estirats al terra, vèiem les estrelles més lluminoses. Era el Mirador perfecte. Ara, però, no podem obrir la porta. Tampoc crec que el fum ens deixés veure les estrelles. Potser si les veiéssis ho recordaries.

CLARA

Estudiàvem junts?

ROGER

No. Érem veïns.

Una forta explosió retrona i els fa trontollar. Ella s'agafa instintivament a ell, però ràpidament se'n separa. Ell l'agafa del braç.

ROGER

No passa res Clara. Ningú et farà mal.

CLARA

És clar.

(silenci)

Segueix. I què hi fèiem aquí?

ROGER

Jugàvem, cantàvem, xerràvem... Mira. Vine.

S'apropa al bagul i en treu un llibre de tapa dura.

ROGER

Mira, *Érase una vez el cuerpo humano*. Ens passàvem hores i hores llegint-lo i recitant les parts del cos humà. I assenyalant-les. Va ser el primer cop que una nena em va tocar el penis.

La Clara esbossa un mig somriure sarcàstic.

ROGER

Aquí hi ha moltes joguines que han format part de la nostra infància. Mira un pot de blandiblú, quin fàstic que et feia!

El treu del pot i li posa a la mà de la Clara. Aquesta, amb el contacte de la massa mocosa fa un bot enrere.

CLARA

Ecs!

ROGER

Exacte Clara. No t'agradava gens! No te'n recordes? I jo per empenyar-te una mica t'empastifava quan menys t'ho esperaves.

CLARA

Típica joguina per criatures.

ROGER

Exacte. Però ara ja no ho som. Ens hem fet grans, Clara. Ens vam enamorar i ens vam casar. I...
(Silenci)

CLARA

La Clara treu una altra joguina de la capsa. És una mano loca gastada.

ROGER

Oh! I això? te'n recordes? A tu t'encantava. La mano loca.

La Clara agafa la mano loca i la llença contra la cuixa del Roger i somriu.

ROGER

Exacte!!! Sempre estaves donant-me fuetades amb la mano.

CLARA

Ves a saber el que em feies.

ROGER

Jo? Si era el nen més innocent del món!

La Clara s'aixeca i llença una fuetada contra la paret però no s'enganxa.

CLARA

Com és que encara ho guardes tot això?

ROGER

Sóc un nostàlgic.

CLARA

Però i per què aquí i no a casa?

ROGER

Tot això forma part d'aquest lloc. És el nostre secret, i sempre l'hem mantingut com el nostre tresor.

Treu una sèrie de làmines d'una carpeta.

ROGER

Aquí ens passàvem hores i hores dibuixant els arbres i els núvols. Mira, mira.

Treu un quants dibuixos de traç infantil.

ROGER

Mira aquest és el refugi i el bosc. És un dibuix teu, mira que bé que dibuixaves.

CLARA

Home...

ROGER

Tenies deu anys i ja dibuixaves amb tanta precisió. En canvi, jo ho intentava, però mai he dibuixat tant bé com tu. Mira aquest retrat meu. Me'l vas fer amb catorze anys. És el millor dibuix que has fet mai.

Ella agafa la làmina i la posa al costat de la cara d'ell i somriu.

CLARA

No està malament.

ROGER

Vam estudiar junts a la universitat. Belles Arts.

CLARA

I ja érem...

ROGER

Ens vam enrotllar amb quinze anys. Saps? No ens separàvem mai. Érem terriblement empalagosos. Estàvem molt enamorats.

CLARA

I ens vam casar?

ROGER

Sí, als vint-i-tres anys. Quan vam acabar la carrera. El dia més feliç de les nostres vides.

Se la mira amb tendresa. Ella somriu, ell s'aproxima amb intenció però ella es fa enrere. Una explosió molt forta retrona, els fa caure a terra i els deixa a les fosques.

ROGER

Clara!! Estàs bé?

CLARA

(Somicant)

Sí, sí...

ROGER

Estic aquí. A veure si pots agafar la meva mà.

CLARA

On?

El Roger l'estira cap a ella.

CLARA

Cada cop estan més a prop. Segur que estarem bé aquí?

ROGER

Estem ben protegits. Creu-me, amb mi no et passarà res.

CLARA

No m'agrada la foscor.

ROGER

Ja ho sé. Sempre dormíem amb la persiana pujada perquè entrés la llum de la nit.

CLARA

No tens res per fer llum?

ROGER

Crec que tinc una espelma gastada per aquí.

El Roger s'iaxeca i a les palpentes arriba a la prestatgeria i localitza una espelma.

ROGER

La tinc. Trobar l'encenedor no serà tan fàcil.

CLARA

No tardis per favor.

ROGER

Faig el que puc. Ha d'estar per aquí.

Al regirar les coses de la prestatgeria li cauen llaunes al terra.

ROGER

Merda! Collons!

CLARA

Què passa?

ROGER

M'ha caigut tot a terra. Ves a saber ara on està el puto encenedor.

CLARA

Tràquil. Calma't. Segur que el trobaràs. Però fes-ho amb calma.

ROGER

Sí, es clar. No tornarà a passar.
(silenci)

Ell es queda inmòvil. Finalment torna a passar la mà per la prestatgeria i troba l'encenedor

ROGER

Perfecte. Aquí està.

Encén la espelma i l'il·lumina a ella. Està sagnant del cap. Deixa l'espelma a la taula i ràpidament va cap a ella.

ROGER

Estàs sagnant. T'has donat de cap?

CLARA

Una mica.

ROGER

Estàs bé? Fa mal? Marejada?

CLARA

Una mica marejada.

El Roger agafa un drap del terra i una garrafa d'aigua. El mulla i li neteja el front.

CLARA

Gràcies. Estic millor.

El Roger l'abraça.

ROGER

Ja està, ja ha passat. Sols ha estat un sobresalt. Però ja està. Ens hi veiem i ja no tes res a tèmèr.

CLARA

Sí. Però...

Ella es separa d'ell.

ROGER

Es clar... encara no em reconeixes.

CLARA

No, ho sento.

(silenci)

Estàs molt preparat, no? Ja sabies que passaria tot això, o què?

ROGER

No, perquè ho dius.

CLARA

Tens tot de pots i de llaunes de conserves. O és que també ho guardes de fa anys?

Somriu més relaxada.

ROGER

Ah... És que de tant en tant encara hi tornem. A veure les estrelles i a vegades ens hi quedem a sopar.

Segueix regirant el bagul i en treu una caixa plena de cintes de cassette.

ROGER

Un altre tresor guardat. Vam tenir una època ja a partir dels quinze anys en endavant en que ens gravàvem cintes de música. Ens encantava fer cassettes de varis. Mira aquest, amb cançons que sonaven a la ràdio i a la tele. Els Proclaimers.

Canta.

ROGER

But I would walk 500 miles, And I would walk 500 more. No et sona?

Seguiex cantant.

ROGER

There she was just a-walkin' down the street, singin' "Do wah diddy diddy dum diddy do". No?

Va buscant dintre la caixa.

CLARA

Canta'm més cançons. M'agraden.

Es gira.

ROGER

Sí? perfecte. Espera, espera... Els Beatles, aquesta l'havíem cantat molt...

In the town where I was born

Lived a man who sailed to sea

And he told us of his life

In the land of submarines.

La Clara mou contenta amb el cap i canta amb ell la tornada.

ROGER I CLARA

We all live in a yellow submarine

Yellow submarine, yellow submarine

ROGER

La coneixes!

CLARA

Clar, les conec totes. Però continuo sense saber qui ets.

ROGER

Però ens apropem.

Continua regirant i ràpid en treu una cinta i agafa una ràdio-cassete que hi ha a la prestatgeria. Posa la cinta.

ROGER

Aquesta és la nostra cançó. Va ser la del nostre ball de noces.

Prem play i sona A Whiter Shade of Pale de Procol Harum. Mentres va durant la cançó, el Roger balla amb la Clara. Primer ella es mostra més tensa, però ell la va suavitzant mentre canta la cançó en veu baixa. Acaben ballant abraçats.

ROGER

We skipped the light fandango

Turned cartwheels 'cross the floor

I was feeling kinda seasick

But the crowd called out for more

The room was humming harder

As the ceiling flew away

When we called out for another drink

The waiter brought a tray

And so it was that later

As the miller told his tale

That her face, at first just ghostly,

Turned a whiter shade of pale

El Roger s'apropa als llavis i intenta besar-la, però ella se'n desdiu i li aparta la cara.

CLARA
No encara, no.

ROGER
Encara?

CLARA
Encara no estic preparada.

ROGER
Però no t'ha fet recordar res?

CLARA
No... sí... però crec que encara em falta alguna cosa.

ROGER
Alguna cosa? Però hi ha una part que sí que recordes?

CLARA
No sé... potser sí.

El Roger se la mira seriosament, s'aproxima lentament, li agafa la mà.

ROGER
Ja saps qui sóc?

CLARA
No, encara no. No del tot.

ROGER
No del tot? I què és el que recordes?

CLARA
Estic confosa. Crec que sí que et conec, però hi ha alguna cosa que em falta. Crec que no m'ho has dit tot.

ROGER
És una intuïció?

CLARA
Sí.

ROGER
És veritat. No t'ho he explicat tot, però si el més important perquè recordis tots els bons moments que hem passat.

CLARA
I els mals moments?

El Roger li prem el braç amb força.

ROGER

No hi han hagut mals moments. Tot ens ha anat molt bé. Sempre.

CLARA

Està bé, per favor. Deixa'm el braç.

ROGER

És clar. Però no entenc per què et poses a la defensiva. T'he salvat la vida.

CLARA

Sí, ho sé. Gràcies.

ROGER

Així està millor.

CLARA

I ara, em pots deixar anar. Segueix-me explicant coses o cantant cançons.

ROGER

Per què no en cantes tu alguna? Alguna de les nostres?

CLARA

No en sé cap.

ROGER

I tant. Segur que alguna et ve.

CLARA

D'acord, però deixa'm anar per favor.

ROGER

Quina és la meva cançó preferida?

CLARA

No en tinc ni idea.

ROGER

Pensa.

(Silenci)

CLARA

Deixa'm anar i la canto.

ROGER

(somriu)

No, al revés, canta i et deixaré. Demostra que em reconeixes i que encara m'estimes. Canta-la i començarem de nou. Aquí a baix. Tu i jo. Partint de zero, sense els problemes de l'exterior, sense tensions ni mal rotllos. Canta i fem l'amor com aquell dia mirant les estrelles.

*Canta la cançó i a mesura que la va cantant ella
va acariciant-li el braç. Ell va seguint la
cançó i es relaxa, deixa de prémer tant fort el
braç d'ella*

CLARA

*She's got a smile it seems to me
Reminds me of childhood memories
Where everything
Was as fresh as the bright blue sky
Now and then when I see her face
She takes me away to that special place
And if I'd stare too long
I'd probably break down and cry*

*De sobte li clava un cop de genoll als collons.
Ell es doblega immediatament i crida.*

ROGER

Ahhhh!!

*Ella agafa una llauna de conserva i li clava amb
totes les seves forces al cap deixant-lo
estabornit. Silenci. Se'n aparta ràpidament,
tremola.*

CLARA

*Cabronàs! Com has pogut creure que ho he oblidat tot?
Gràcies per treure'm de casa, per portar-me aquí. És
veritat, aquest lloc és prou segur per passar-hi uns
dies, però de cap de les maneres hi estaria amb tu.
No oblidó tots els bons moments que he passat aquí,
però tot això ja no val res. Tot ho vas esborrar
aquella nit. Vaig jurar que no em tornaries a tocar.
És clar que no m'imaginava que passaria tot això.
Però ara ja està. T'he enganyat i he vençut.*

L'agafa dels braços i l'arrosega.

CLARA

*Jo em quedo el nostre estimat búnker, el nostre
Mirador. Però les estrelles les deixo totes per tu...*

*Obre la porta, l'arrossega a fora, el deixa i
torna a entrar corrents i canta.*

CLARA

Oh, oh, oh

CLARA

Sweet child o' mine

Oh, oh, oh, oh

Sweet love of mine

Una forta explosió retrona.

Final.